

אור עליון

לעילוי נשמת הצדקת שרה ברכה בת שרה בן פורת ז"ל

לעילוי נשמת נפתלי בן שמעה ברזילי, שמואל משה בן אסתר טוטיאן, משה בן שרה בן-פורת, ת.ג.צ.ב.ה.

33 גיליון מס' 3 | שנה שלישית | אלול תשע"ב, גיליון מס' 33

054-848 6661 Mhbp52@etrog.net.il

לבשי בגדי תפארתך

גדול עד שגם הכתפיים מגולות והחזה או הגב חשוף, שעל אופנה זו יש לקרוא "חוקים לא טובים ומשפטים לא יחיו בהם". ובמסכת סוטה (ג' ע"ב) מבואר, שעוון זה גורם לסילוק שכנה מישראל, שנאמר "והיה מחניך קדוש ולא יראה בך ערות דבר ושב מאחריך". והדבר ברור שנשים שהולכות ברחוב בבגדי פריצות כאלה עוברות גם על איסור "ולפני עיור לא תתן מכשול", שהן גורמות לאנשים להסתכל בהן, ולבוא לידי הרהורי עבירה הקשים מעבירה, ועוברים על הפסוק "ונשמרת מכל דבר רע..." לפיכך מצווה רבה וחובה קדושה על כל הרבנים ופרנסי הצבור החרדים לדבר ה', לפרסם ברבים חומר האיסור, ולהזהיר את הבנות והנשים ללכת בלבוש צנוע. ויקיים בהן הפסוק: "כל כבודה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה".

לשחות נגד הזרם

ישנן נשים היודעות את חומרת הדבר, ועדיין לא החליפו את מלתחותיהן לבגדים צנועים, משום החשש הגדול מתגובת החברה. (בדיוק כפי שקשה לגברים רבים לחבוש כיפה לראשם מחשש ללעג החברה). מהניסיון של רבים טובים, התרחיש יהיה כך: בימים הראשונים החברה תרים גבה, חלקם ילעגו וחלקם דווקא יחמיאו, אבל לאחר מספר ימים כולם יתרגלו ואף אחד לא ידבר על זה. לאחר זמן מה, נשים גלויות לב יבואו ויגידו לך בלחשיה: "כל הכבוד לך על האומץ, גם אני משתוקקת ללכת כך, חבל שאין לי את האומץ שלך". ואת תהפכי למושא הערצה לסביבתך.

דבר נוסף, מה לך ללכת כעדר אחר החברה. אין הרגשה נפלאה ומרוממת יותר מלהרגיש אמיצה, בעלת דעה עצמאית, ופורצת גבולות. זו הרגשת שחרור מכבלי החברה, והרגשה של בריאה מחדש. כדאי להשתמש בתכונות ורגשות אלו, שדווקא הן מהוות טרנד, לצד הקדושה: ללכת עם רצונך הפנימי האמיתי, ושם רצון הבורא יתברך, נגד החברה הקלוקלת. ואלו רצון לסיום, בעיני מי יותר כדאי למצוא חן, בעיני האלוקים שכה אנו צריכים אותו, או בעיני המשפחה והחברים שלעולם אינם יכולים לעזור לנו מבלעדי עזרתו יתברך? **בהצלחה במראה החדש...**

שלה, הרי זה סימן מובהק שדווקא היא מעריכה את עצמה בתור גוף בלבד, וחבל.

שלוש בית

כל הלכות צניעות שתיקנו חכמים נועדו להרחיק את האדם מהרהורים באשה זרה שאינה אשתו, על מנת שהקשר בינו לבין אשתו יהיה בלב שלם, כמו כן צניעות האשה גורמת שלא יפלו זרים לקן משפחתה. פירוש המילה "צנוע" הוא מוחבא ומכוסה. לעומת זאת "פרוץ" פירושו מגולה ללא מחסום וגבול בפני האחרים. אין ספק, שאישה ההולכת בלבוש פרוץ, הרי שהיא מזמינה אליה אורחים בלתי רצויים, אם לא במעשה אז בהרהור. וברגע שאחרים נותנים דעתם עליה היא כבר לא שייכת לבעלה בלבד, וזו תחילת ההרס של הקן המשפחתי.

מזלו של אדם

וכעת נתייחס ללפני התורני שבדבר: כאמור, חיוב האשה להתלבש בצניעות הינו חובה הלכתית ולא חומרא בלבד. יתירה מכך, נותן התורה מתייחס בחומרה רבה מאד בנושא הצניעות. הרי מכל ציווי התורה ישנן רק שלוש עבירות המוגדרות כ"הרג ואל יעבור". הכוונה היא, שאפילו אם אדם יצטרך למסור את חייו, ולמות על קידוש השם - חובה עליו ליהרג, ומוטב לו כך מאשר לעבור על עבירות אלו. ואלו הן שלושת העבירות: גילוי ערות, שפיכות דמים ועבודה זרה. הליכה בבגדי פריצות מתקרבת לחמורות שבהלכות העריות.

הזוהר הקדוש ורבותינו המקובלים מבארים באריכות שהגבהת מזלו של האדם וההצלחה בחיי המשפחה ומחוצה לה תלויות בשמירת צניעות האשה וקדושת הגבר, ואמרו דורשי רשומות שראשי תיבות של המילים בתהילים המתייחסים לבגדי צניעות האשה: "ממשבצות זהב לבושה" זה "מזל". לעומת זאת ראשי תיבות של המילים "מוציא זרע לבטלה" (הנגרם בין השאר בגלל בגדי פריצות של האשה) הוא גם כן "מזל". ללמדך, שמזלו של האדם תלוי בשמירת הצניעות והקדושה. אנו משתדלים בכל כוחנו להגביה את מזלנו: הולכים לרבנים ולמקובלים, עושים סגולות כאלו ואחרות, וכו'. כדאי לדעת שקודם כל עלינו לשמור על הצניעות והקדושה כדי לרומם ולהגביה את מזלנו לטובה ולברכה.

נצטט מדברי של רבנו עובדיה יוסף שליט"א (ש"ת יח"ה דעת ח"ג ס"ס ז'), אשר כידוע מרן שליט"א הוא מהרבנים המקלים ביותר, ואם מרן מתייחס לבגדי הצניעות בחומרה רבה, הדבר מלמדנו שהדבר אסור מן הדין והוא מהחמורות שבהלכות: "האיסור לנשים לצאת ברחובות העיר בשמלות ללא שרוולים, הוא איסור חמור ביותר, וכמבואר בשולחן ערוך (אבן העזר קט"ו ד), שהעוברת על דת משה ויהודית, כגון שמראה זרועותיה לבני אדם, תצא [חייב בעלה לגרשה] בלי כתובה. ומכל שכן ההולכות במחשוף

מי מאיתנו לא אוהב את הקיץ? ימים מוארים, ימי נופש וכיף. עם זאת, החום הכבד מעיק ומכביד, בפרט בשנים האחרונות עם ההכבדה בעומס החום בעקבות החור בשכבת האוזון. ועם החום מגיעים המפגעים הרוחניים: נשים ובחורות הולכות בבגדים לא צנועים, והגברים נכשלים במראות אסורות. חשוב לציין, כי הליכה בבגדים צנועים (חולצה עם שרוולים המכסים את המרפק בכל מצב, חצאית ארוכה המכסה את הברך גם במצב ישיבה או עלייה לאוטובוס), הינה חובה הלכתית, ואינה חומרא או אופנה של החרדים בלבד, וכלהלך.

בוודאי שאלתם את עצמכם לא פעם, מדוע כך הם פני הדברים? לכאורה, החום מכביד, ומה רע להצטנן קצת בבגדים קצרים? (מעניין, מדוע לגברים לא כל כך חם, וגם הגברים החילוניים הולכים בצניעות יותר מנשותיהם?) אולי כי להם אין יצר בעניין. נקודה למחשבה... אנו בטוחים שהסבר מקיף ומשכנע, יסייע בידי אלו המתחבטות רבות בהתמודדות עם איסור זה.

כבוד עצמי

אישה המכבדת את עצמה אינה מסוגלת ללכת בבגדים עם מחשופים, זו פשוט בושה. אישה עם כבוד עצמי אינה מרשה לעצמה ללכת מעורטלת ברחוב אף לא באופן חלקי, גם ללא איסור התורה. הדברים לא נראים לנו כך משום שהתרגלנו להתלבש בצורה כזו, והרגשות האמיתיים התכוו והתחספסו. אבל תארו לעצמכם את מלכת אנגליה הולכת עם חולצה ללא שרוולים או פחות מכך, היתכן? כל יהודייה היא בת מלך, ונאה לה ללכת בבגדים מכובדים. זה מה שהפסוק מבטא באומרו: "כל כבודה בת מלך פנימה, ממשבצות זהב לבושה". הלבוש המכובד נובע מתוך ידיעה שאני בת מלך, אישה חשובה ומכובדת.

גוף או נשמה?

בעת האחרונה גוברת הדרישה בקרב ציבור הנשים בכלל, ובקרב נשות התנועות הפמיניסטיות בפרט, להכיר בערכן הרוחני, לראות את אישיותן החשובה, ולא להתייחס אליהן ח"ו כאל אובייקט גופני גרידא, מה שנקרא "לא להחפיץ (מלשון חפץ) את הנשים", דרישה צודקת מאין כמוה. אלא שאישה המגלה את גופה לעין כל, ומבליטה אותה, גורמת במו ידיה ולבושה שיתייחסו אליה כאל חפץ ח"ו, ושלא יחבנו כלל בצדדיה הרוחניים. כשאדם פוגש אישה בלבוש שאינו צנוע, בגלל הבלטת הגוף נדמה לו שאין לאישה זו אלא גוף בלבד, וקשה לו להבחין בצדדיה הרוחניים המסתתרים. כיצד אישה כזו תבקש שיתייחסו אל אישיותה בו בזמן שהיא גורמת בלבושה את ההיפך מכך?!

תאמרו, מה איכפת לנו כיצד מתייחסים אלינו, וכיצד אנו נראות, העיקר שאנו מעריכות את אישיותנו ואת מעלותינו הרוחניות? אז זהו, שזה לא נכון, אישה שכל כך חשוב לה להבליט את הצד הגופני

העלון שבידכם מודפס בעשרת אלפים עותקים, ונשלח לאלף מנויים בדואר אלקטרוני, וב"ה גרם לאלפי אנשים להתקרב לה' ולהתחזק בעבודת ה'. קוראינו הנאמנים בארץ ובעולם פיהם מלא תשבחות על תוכן ועיצוב העלון, אלא שעם מחמאות אי אפשר לשלם לדפוס כידוע, ולכן מחוסר תקציב (עדיין אנו חייבים לדפוס על גיליון החודש הקודם) נאלצנו להדפיס את העלון בצבע אחד, ולא כמו תמיד שהעלון צבעוני. אנא הרימו את תרומתכם להמשך הוצאת העלון.

צלצלו - 054-8486662

חדש! ניתן לתרום גם בכרטיסי אשראי של חברת ישראלכרטיז

הלכות סליחות וחודש אלול

א. מנהג הספרדים לקום באשמורת הבוקר לומר "סליחות", החל ממחרת יום ראש חדש אלול עד יום הכפורים. כי מסורת בדינו שמשוה רבינו עלה אל הר סיני להביא את תולדות הברית השניים בראש חדש אלול, וירד עם הלוחות ביום הכפורים, וכל ארבעים יום הללו היו ימי רחמים ורצון לכל עם ישראל, וביום הכפורים נתרצה הקב"ה לישראל בשמחה, ואמר למשה רבינו: "סלחתי כדברך". ולכן נקבע יום הכפורים לדורות ליום מחילה סליחה וכפרה. ומנהג האשכנזים לומר סליחות החל מתחילת השבוע שחל בו ראש השנה.

ב. הזמן הראוי ביותר לאמירת הסליחות בימים אלו, הוא מחצות הלילה ואילך,

ובחפזה, לא יפה עושים, וצריך לבטל מנהגם ולאומרם במיתון.

ג. אלה שאונסים עצמם מן השינה ובאים לבית הכנסת להשמיע במרום קולם, בקול רינה, ואומרים הסליחות בקול רם ונישא כדרך ששרים פיוטים ומנגינות, הרי הם כיושרים שני גיהנום, שמאבדים שינתם וללא תועלת, ואדרבה יוצא שכרם בהפסדם, כי הלא זה שמם "סליחות" ולא "צעקות".

ד. החי יתן אל לבו בעת אמירת הוידוי והסליחות, לפשפש במעשיו ולחזור בתשובה שלמה, ולהוסיף מצוות ומעשים טובים, בהתקרבו ליום הדין שאז שוקלים זכויותיו ועונותיו של כל אדם.

ה. השומע בביתו סליחות דרך הרדיו **"בשידור חי"**, יכול לענות י"ג מדות כששומע אותם מן הצבור, וכן יכול לענות "אמן" אחר הקדיש של שליח צבור.

ו. מנהג אחינו האשכנזים לתקוע בשופר בכל יום החל מראש חודש אלול עד ר"ה, בשחרית ובמנחה.

ז. נוהגים שהכותב מכתב לחברו בחודש אלול, כותב בתחילת המכתב: "לשנה טובה תכתבו ותחתמו".

ח. חסידים ואנשי מעשה בודקים התפילין שלהם בחודש אלול.

א. הסליחות שניתקנו בלשון ארמית, כגון רחמנא, דעני לעניי, עניני, מחי ומסי, אין ליחיד לאומרם, מפני שאין מלאכי השרת מכירים בלשון ארמי. אבל כשיש עשרה מיראלי, אין הצבור זקוק לעזרת מלאכי השרת, כי השכינה עימם.

ב. כמו כן, אין היחיד רשאי לומר שלש עשרה מדות של פסוק "ויעבור" בדרך תפילה ובקשת רחמים, אבל רשאי היחיד לאומרם בטעמי המקרא דרך קריאת פסוקים בלבד.

ג. יש לציבור לומר גם תיבות "ויעבור ה' על פני ויקרא" בלחש עם השליח ציבור, ואחר כך יאמרו בקול רם "ה' ה' אל רחום וחנון וכו'". וצריך להפסיק בין המילים "ה' ה'", ומי שאינו עושה כן עונשו רב. וכשאומר "ויעבור ה' על פני ויקרא ה' ה'" יש לכפוף קומתו קצת בשחיה.

ד. אין לכפול פסוק "שמע ישראל" שאומרים בסליחות, אלא השליח ציבור אומר פעם אחת, והצבור עונים אחריו גם כן פעם אחת, ולא יותר.

ה. עיקר אמירת הסליחות צריכה להיות בכוונה ובנחת ובמיתון ובהכנעה יתירה, ובפרט הי"ג מדות, וכמו שכתוב (משלי יח, כג) "תחנונים ידבר רש". וצריך להבין מה שמוציא מפיו, בלב נשבר ונדכה. ולכן הנוהגים לומר: עננו אבינו עננו, ועשה למען שמך, במהירות רבה

שאו הוא עת רצון לפני השם יתברך, **אך בחצי הראשון של הלילה אסור לומר סליחות וי"ג מדות.** זמן חצות הלילה המדויק מופיע בלוחות השנה.

ג. קהל ועדה שאי אפשר להם להשכים לסליחות מבעוד לילה, וכן במחנות הצבא כשאינם יכולים לומר סליחות באשמורת הבוקר, יכולים לומר סליחות גם בשעות הבוקר המוקדמות לפני תפלת שחרית, או אפילו לפני תפלת המנחה, וטוב שאז החזן שאומר הסליחות יתעטף בטלית גדול.

ד. מורים שיש להם שיעור תורה בתחילת הלילה, ואם ישכמו קום לסליחות לא יוכלו לעשות מלאכתם באמונה מלקום יום יום בחודש אלול, אלא ישכמו בחודש אלול לפרקים, וכן בעשרת ימי תשובה, לומר סליחות עם הצבור. והוא הדין לפקידים ולפועלים שכירים. ומה טוב אם יאמרו סליחות בבוקר קודם תפלת שחרית, או בערב לפני תפלת מנחה, וכמו שנתבאר לעיל.

ה. צריך לברך ברכות התורה קודם אמירת הסליחות, מפני הפסוקים הנאמרים בסליחות.

ו. הקם באשמורת הלילה לומר סליחות בחדש אלול ועשרת ימי תשובה, יתאזר בעוז ותעצמות שלא ינום ולא יישן בקריאת שמע וברכותיה ובתפלה.

שאל את הרב

מאת העורך
הרב מנשה בן פורת
שליט"א

שאלות ותשובות מתוך "שאל את הרב" באתר "יהדות נט"

שאלה: רציתי לשאול, מה דעת הרב על התוכנית "האנוסים" ששודרה בערוץ 10. בתוכנית דובר על אלפי חרדים שכבר אינם מאמינים בדת, וחיים כחרדים רק כלפי חוץ בגלל הלחץ המשפחתי שלא יחרימו אותם. אני מתקרב לדת, והתוכנית הזו מעלה בי מחשבות ותהיות לגבי חיי היהדות. (יהודה, חיפה).

תשובה: היות והרבה אנשים שאלו אותי על כך, ראיתי צורך להתייחס לתוכנית: כמי שמכיר את התקשורת מבפנים, אוכל לומר שמסתבר שהעלימו פרטים מחיי המשתתפים בתוכנית, שאם היו נחשפים פשוט לא הייתה תוכנית. דבר נוסף, כיצד 7-8 אנשים הפכו לאלפי אנשים?! הרבה משתתפים בפורום כזה או אחר באינטרנט אינו משקף בהכרח כמות גולשים, כידוע: אדם אחד יכול לפתוח הרבה ניקים, ארגונים אינטרסנטיים מפתחים ניקים, וכדומה. בקיצור, כמה אנשים מסכנים שאיננו יודעים אודותם אינם משקפים ציבור ענק של שומרי תורה ומצוות בשמחה ובכיף. לעומת זאת, מעל מיליון אנשים שנולדו כחילונים חזרו בתשובה, למרות הקושי העצום שבדבר, והם מכריזים שרק כעת הם מצאו

את האושר בחייהם (ראה בספר "אור עליון" מדור סיפורים), תופעה זו מוכיחה שרק חיי תורה ומצוות מעניקות אושר לאדם **בעולם הזה.**

בהחלט ישנם נערים ונערות חרדים חלושי אופי, שאינם עומדים בפני פיתוי הרחוב והיצר, ומועדים בעבירה כזו או אחרת. לצערנו, הם חושבים שהם ימצאו הנאה וכיף ברחוב החילונית בענייני תאוות. הם אינם מכירים את חיי החילונים, ואינם יודעים שחיי אהבה כאלו מביאים רק צער וסבל: חיי אהבה שיקריים, אכזבות קשות מאהבה נכזבת, קשיים בחיי משפחה תקינים, ועוד. (ניתן לצפות בהרצאתי "חרדים שפוזלים לעבר החילונית" באתר "יהדות נט"). גם משתתפי התוכנית לא "חזרו בשאלה" (שאלות באמונה) הם "חזרו בתאוונה". כדי לכסות על קלונם הם מציגים את עצמם כביכול היו להם שאלות באמונה.

במקום "אנוסים" מתאים לקרותם "מכורים". מדוע? הגוף מושך את האדם להנאות גופניות ולחיי מיתרנות, ואילו הנשמה משתוקקת להנאות רוחניות וחיי משפחה תקינים. ה"אני" האמיתי של האדם היא הנשמה. ולכן מי שאינו מסוגל לשמוע בקול ה"אני" האמיתי שלו שהיא הנשמה, נגרר אחר תאוותיו החיצוניות, הוא "מכור" ולא "אנוס". בדיקתו כמו שאדם שאינו יכול לשמוע בקול שכלו ולהיגמל מהסם נקרא "מכור" ולא "אנוס". ה"אנוסים" האמיתיים הם אותם חילונים שמאד רוצים לחזור בתשובה, אבל אין בהם את העוז והגבורה לעמוד מול החברה, המשפחה ופיתוי היצר.

ולסיום שאלת תם: מדוע לא עושים כתיבה על אותם נערים ונערות חילוניים שההורים שלהם מאיימים עליהם בניתוק היחסים אם יחזרו בתשובה, ולכן

הם **אנוסים** לחיות כלפי חוץ כחילונים, ובחדרי חדרים - או שמא בחדרי חרדים - הם מניחים תפילין, ומקשיבים לשיעורי תורה באינטרנט וכדומה?!

שאלה: שלום כבוד הרב, רציתי לשאול מה הגובה המינימאלי של מחיצה בבית כנסת, להפרדה בין הגברים לנשים? האם מספיק וילון שקוף במסגרת עץ? ואם אני מתפללת בבית כנסת שיש בו מחיצה שלא ע"פ הלכה, עלי להפסיק להתפלל בו, למרות שבאזור אין בית כנסת אחר? (רותי)

תשובה: גובה המחיצה צריכה להיות כך שהגברים לא יוכלו לראות את הנשים כלל, וגם בשעה שהן עומדות שראשן לא ייראה מעל המחיצה. ומזה נלמד, שלא מספיק וילון שקוף במסגרת עץ, כי חיוב המחיצה שלא ייגרם לגברים מכשול בהסתכלות על הנשים באמצע תפילתם, ולא רק כדי להבדיל ביניהם. (קיצור שו"ע ילקו"י, ח"א, עמוד שכו ס"ח).

בדיעבד, שאין בית הכנסת אחר באזור, מלבד מקום שהמחיצה לא מספיק גבוהה, תוכלי להתפלל שם, ותסמכי על דעתו של הרב משה פיינשטיין זצ"ל (שו"ת אגרות משה ח"א מא"ח סימן לט והלאה, ובעוד מקומות), שסובר שמחיצה בגובה 114 ס"מ זו מחיצה טובה, כי היא מסתירה עד אחרי הכתפיים של הנשים. אבל אם את שמה לל שביאתך לשם מכשילה את הגברים, עדיף שתתפללי בבית. הרי אישה אינה חייבת לבוא לבית הכנסת, ואם יוצא מהחומרא של הליכה לבית הכנסת הקלה בנושאי צניעות, הרי יציא שכרו בהפסדו.

ניתן להפנות שאלות בהלכה וביהדות לרב מנשה בן פורת שליט"א - מוסמך להוראה ומרצה בכיר ליהדות, באתר "יהדות נט", וכן במייל: mhbp52@etrog.net.il, או בטלפון: 054-8486661.

הרב שלום ארוש: כך חזרתי בתשובה

הבית המרוקאי

שורש איתן של אמונה מגיע מבית הולדתו של הרב - בעיר בני מלל שבמרוקו, שם התחנך וספג ערכים יהודיים, עד שעלה לישראל בגיל 12 יחד עם בני משפחתו. "ההורים שלי היו אנשים צדיקים", מספר הרב. "בעיר בני מלל חיו צדיקים וסופרים קדושים, ביניהם רבי מכלוף אבוחצירא. הבית שבו גדלנו היה ספוג ביראת שמים, ההורים שלי היו מתפללים רבות בכוונות עצומות. למדתי בבית הספר היהודי 'אליאנס', ובערב היינו הולכים לחוג 'חובבי השפה', שם היינו לומדים קצת עברית. בימי הקיץ נהגנו לנסוע לדודים שלנו בקזבלנקה, וזכורני שבמימונה רבים היו עולים לקברות צדיקים. אצל רבים מיהודי צפון אפריקה יש את עניין התמימות ואמונת הצדיקים באופן חזק מאוד."

הכיסופים לארץ הקודש הביאו את משפחת ארוש לנחות בישראל בשנת 1964, ולהתמקם בעיר פתח תקווה. המשפחה כללה תשעה אחים, שהבכור ביניהם המשיך בקיום מצוות יחד עם אשתו, לה נישא במרוקו, אך שאר האחים, ביניהם הרב, לא הקפידו על קיום מצוות כפי שחוננו בילדותם. "למדתי בתיכון חילוני, ואבא היה מצטער מאוד כי ראה שלא הצליח להביא את ילדיו לחיות בדרך התורה הקדושה, אמי הייתה מנסה לנחם אותו ואומרת לו 'אלו הילדים שלנו. ריבוננו של עולם ישמור עליהם, ונתפלל עליהם שיחזרו בתשובה'. רק כאשר התחלתי להתקרב בחזרה, והגעתי לאבא כדי לבקש ממנו תפילין, הוא סיפר לי איך בכל יום הוא התחנן בדמעות שיהיה לו בן ירא שמים ותלמיד כחם. הוא לא היה מבקש סתם, הוא באמת בכה בדמעות ממש. בכל שבת היה בוכה כשהבין שאנחנו נוסעים לים, במקום להיות עם המשפחה בשולחן השבת."

חשבון נפש

השנים חלפו, שנות הלימוד עברו, ולשלום ארוש מגיע צו גיוס. השנה 1970, תקופה שבה צה"ל נמצא בשיאו. החייל שלום נפרד מבני משפחתו, ועובר בין מספר יחידות עד שמגיע ליחידה 386 בחיל האוויר, העוסקת בפניו חיילים משדה הקרב בהיסט (היום מוכרת כ-669). תפקידו במערך היה חובש מוטס, ועל כן היה מעורב במבצעים רבים של חיל האוויר שכללו מפגשים עם בכירי הזרוע הצבאית. את מלחמת יום הכיפורים צלח הרב בשלום, אך איבד רבים מחבוביו למחלקה, ובלח התופת פרח לה גם האמונה והמסורת מבית אבא.

"בתקופה הזו התרחקתי מהדת כל כך, הייתי אוכל חמץ בפסח, טריפות ונבלות רחמנא לצלן, ולא נותרה בי שום נקודה יהודית", מספר הרב בצער. "אני לא זוכר שקיימתי אפילו מצווה אחת. הדבר היחיד שנותר לי היה שלא להדליק אש בשבת. מישוה נתן לי סיגריה ואני אמרתי לו 'מה פתאום, בשבת?', אבל זה לא הפריע לי לנסוע ולחלל שבת בכל דרך אחרת. עם הזמן גם עקרון זה שלא להדליק אש בשבת הלך ודעך, והפכתי לחילוני לכל דבר."

לאחר שסיים את השירות ביחידה קרבית מובחרת פנה ארוש הצעיר לשלב הבא ברשימת המטלות בדרך להצלחה, ונרשם ללימודי ראיית חשבון באוניברסיטת תל אביב. הוא החל בחיים סטודנטיאליים עד שלאזונו הגיעה ידיעה שגרמה לו זעזוע.

"זה היה ב-73, כאשר בתאונה חמורה נפל מסוק

של צה"ל בחרמון, ומספר חברים מהיחידה שלי נהרגו באותה תקרית. קיבלתי לאוניברסיטה מברק, ובו הודעה על הלוויות החברים שלי, ואני, שהייתי סטודנט מצליח באוניברסיטה, לא חשבתי בכלל על המשמעות האמתית של הלוויות הללו. היה לי רכב, הייתי עם שערות ארוכות וג'ינס, והייתי שקוע רק בחיים שלי. תכננתי ללכת להלוויה, אבל לא חשבתי על הלוויה אלא בעיקר על עצמי, 'אני אפגוש שם את ההוא וההוא'. ברור שכאשר הגעתי להלוויה עצמה, הייתה הפסקה מעטה בדיבורים. בכל זאת התנהגנו בדרך ארץ, בכבוד לנפטרים, אבל לא התרגשנו יותר מדי."

"יותר מזה: בהפסקה שבין שתי הלוויות אני וכמה חב'ה אחרים מהשירות נסענו לאכול ביפו. לא

דיברנו בכלל על שחברים שלנו נהרגו, אלא כל אחד עדכן את האחר במה שהוא עוסק. בזמנו אני התעניינתי בציורים סוריאליסטיים וגם ציירתי קצת, ומכיוון ששמעתי שמתקיימת תערוכה של ציורים בתל אביב, אחרי האוכל עוד נסענו לראות את התערוכה. הראש של כל אחד היה מונח בעצמו, וכל זה כשאנחנו ביום הלוויות של החברים הכי טובים שלנו. בסוף כל היום הזה היה לי זמן לשבת עם עצמי לבד ולחשוב על כל מה שהיה. בכל זאת, ברוך השם יש לי נפש יהודית, וכשישבתי עם עצמי, פתאום הבנתי מה שעשיתי היום. התחלתי לשאול: 'מה קורה איתי?!'. התחלתי להצטער ממש על מה שהיה. אלו היו אנשים ששירתו אותי בצבא שלוש שנים, ומה קרה פה היום?."

"מצאתי את עצמי לבד והתחלתי לחשוב על מוות, מהו המוות, מה זה אומר להיות מת. עד אז נפגשתי פעמים רבות עם המוות, הרבה פעמים הייתי עם מתים. בחלק מהשירות גם הייתי מתמחה בפתולוגיה במכון לרפואה משפטית באבו-כביר, שם היינו מתאמנים על המתים, ואפילו אז לא היו לי מחשבות על המוות והתכלית בעולם. עכשיו פתאום ישבתי וחשבתי על החברים שלי, איך צחקנו, אכלנו, נלחמנו יחד - והכל קיבל מימד אחר. מה זה המוות, זה סוף החיים? שאלתי את עצמי. גם אני אמות, ואם אני אמות, מה אני עושה פה? אנשים חיים סתם, אנשים מתים - אז מה הטעם לחיים הללו אם המוות תמיד מגיע בסוף? אז מה הטעם לכל המרוץ הזה? בסופו של דבר אני אהיה פרופסור למתמטיקה, אבל אז אמות, ומה עשיתי פה? אני אהיה מיליונר ואמות, אז מה היה שווה הכל?."

"באותו לילה הכל התנפץ. כל מה שידעתי עד אז על החיים התמוגג, ופתאום באה לי מחשבה שאני אפילו מתבייש לספר אותה. חשבתי כך: אולי יש בורא לעולם, ואולי הוא שומע אותי, ובאותה נשימה התחלתי לדבר עם בורא עולם, הרגשתי שהוא נמצא

לידי: 'בורא עולם, אני רוצה להאמין בך, אני יודע שאני לא יכול לראות אותך בעיניים גשמיות, אבל אני רוצה שתפעל למעני דברים שאני אדע שאתה בעל הבית בעולם'. ביקשתי ממנו שיעשה לי ניסים, אפילו שלא ידעתי אז להשתמש במונח הזה, 'נס', אבל ביקשתי כל מיני בקשות, אפילו פעוטות, וכולן התגשמו. באוניברסיטה, לפני שהתקיימו מבחנים חשובים, הייתי מתפלל שאצליח במבחנים, וכך היה. במבוא לכלכלה, שבו נכשלים 60% מהסטודנטים, הצלחתי להוציא ציונים גבוהים, 96-97, והבנתי שמישהו שומע אותי."

החיבור לשולחן ערוך

ההשגחה הפרטית של הבורא עדיין לא הביאה את הרב ארוש לקיום מצוות כהלכתן. חלף זמן שבו היה שקוע בהתבוננות והתבודדות, עד שהקב"ה זימן לו מספר שליחים שחיברו אותו לדרך שבה הרגיש את החיבור לשורש נשמתו. "הייתי הולך עם ג'ינס, פעם עם כיפה ופעם בלי, כשרעמת תלתלים מעטרת את ראשי", הוא צוחק. "יהודי יקר לקח אותי לביתו של הרב גינזבורג, ושם קיבלתי תשובות לכל השאלות שהיו לי באותו הרגע. התקבלתי בביתו של הרב כמו שאני, ובאהבה ענקית."

"בעוד הוא משיב לשאלותיי ראה הרב שאני עדיין מחפש, ולילה אחד הביא אותי לביתו של הגאון רבי אליעזר ברלנד. זכור לי שאחד הדברים שמהם התפעלתי היה שמיד כשהגעתי הגישו לי כוס שתייה ענקית. אחר כך הסבירו לי שהאורחים פה מקבלים כוס ענקית, כדי שאם ירצו לשתות עוד - לא יצטרכו להתמודד עם הביישנות לבקש. בפגישה הראשונה בינינו עוד לא הספקנו לדבר, וכבר הרב אמר לי 'בוא ניסע'. נסענו בכביש גהה לכיוון חיפה, על מחלף מורשה, ושם, בין פרדסים ענקיים של פירות הדר, עצרנו ונכנסנו אל תוך החושך. שם ראיתי בפעם הראשונה מהי התבודדות אמיתית ומה המשמעות שלה. מאותו זמן התחלתי בקיום המצוות - להניח תפילין, לשמור שבת, וכו'. מכיוון שגרתי בגבעתיים, הייתי מגיע מדי פעם לסעודות שבת אצל הרב."

"בשלב מסוים הרב אמר לי שאני צריך ללכת ללמוד בישיבה, וכך עשיתי. הגעתי לישיבת 'דבר ירושלים' בשכונת גאולה, הייתי עדיין עם שערות ארוכות, ועוד לא הקפדתי על שמירת מצוות. יום אחד פסעתי בשכונת גאולה, בסמוך לישיבת חברון, ופתאום הכתה בי הבושה של השאלה: 'עד שאתה לא תבין לא תקיים את המצוות? אתה מחזיק את עצמי כחכם הכי גדול בעולם. אם אתה תבין אז זו אמת, ואם לא - אז לא?'. באותו רגע לקחתי את ה'קיצור שולחן ערוך', ומאותו יום הוא לא אז מהידיים שלי. הייתי הולך להתפלל עם הרב יעקב מוצפי, ומגיע אליו עם רשימה של שאלות הלכתיות. במקביל גזרתי את התלתלים, ולאחר זמן הן התארכו לשתי פאות ארוכות. לאחר מכן הציעו לי שידוך, הכרתי את אשתי, התחתנו ועברנו לגור במושב חזון יחזקאל."

בשנת 1985, בהמלצתו ובעידודו של הרב ברלנד, פתח הרב שלום ארוש את מוסדות "חוט של חסד", הכוללות מוסדות חינוך רבים לגילאים השונים ולמגזרים השונים. תלמידיו של הרב ארוש יצרו קהילה חמה ומשפחתית, החובקת זרועות עולם. דרשותיו הכובשות של הרב הן בסגנון ברסלב: שמחה, אופטימיות ורגיעה. תלמידו שולי רנד הוציא בעצת רבו את הסרט הפופולארי "אושפיזין", בו נוכל לראות את הרב עצמו מצולם בסרט.

מקור: הידברות סופשבוע

לעילוי נשמת
פליקס סעדני בן רחל
נלב'ע ו' כסלו תשע"ב
ת.נ.צ.ב.ה.

לעילוי נשמת
אברהם מימוני ז"ל
בן ר' יצחק ורומיה ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

רפואה שלימה
לדינה רוחמה בת עיפה
לאהרון בן יפה

הצלחה ברוחניות ובגשמיות וזיווג הגון
לשחר שי בן זהבה
ברכה והצלחה
לאודיה בת זהבה

העלון מוקדש לע"נ
יוסף בנימין בן מלכה
נלב'ע ו' ניסן תשע"ב ת.נ.צ.ב.ה.

התאמה על פי המזלות

המקובל הרב יצחק כדורי זצ"ל מבאר בכתב יד קודשו (עמוד ל' בכת"י, הובא בקדושת יצחק עמ' קנח-קנט) את "סוד הכוכבים והמזלות" - בני המזלות שאוהבים זה לזה, ובני המזלות ששונאים זה לזה: "ומזה תבין כל דבר ודבר על בוריו, כגון אם תרצה לעשות אהבה בין איש לאשתו או בין [אדם] לחברו..." "הרב זצ"ל כותב לגבי כל מזל ומזל: "במזל... גדולתו ושמתו, ובמזל... שפלותו ודאגתו". סידרנו את הדברים בצורת טבלה לשם נוחות.

שם הכוכב	שמות המזלות	אוהבים בני מזל	שונאים בני מזל
שבתאי	גדי ודלי	מאזנים	טלה
צדק	קשת ודגים	סרטן	גדי
מאדים	טלה ועקרב	גדי	סרטן
חמה	אריה	טלה	מאזנים
נוגה	שור ומאזנים	דגים	בתולה
כוכב	תאומים ובתולה	בתולה	דגים
לבנה	סרטן	שור	עקרב

התאמה על פי ארבעת היסודות

בספר מראה הילדים (מערכת ג' אות ח') וכן רב סעדיה גאון (רב קדום ביותר לפני יותר מאלף שנה), בפירושו לספר היצירה (סוף פרק ה'). מבארים את מידת ההתאמה בין בני האדם, ואת תוצאות הזיווג ביניהם, על פי ה"יסוד" אליו הם משתייכים. גם כאן סידרנו את הדברים בצורת טבלה, (כשכתבנו בטבלה רס"ג הכוונה לרב סעדיה גאון).

והנה, כדי שנדע לאיזה יסוד אנו שייכים, נקדים לבאר אילו מזלות משתייכים לכל יסוד ויסוד. (בספר "אור עליון" ביארנו בהרחבה בפרק "אסטרוולוגיה ע"פ היהדות והקבלה" את התאריכים של כל מזל ומזל, וגם את תכונותיהם של בני כל המזלות). כמו כן, נבאר את תכונותיהם העיקריות של בני היסודות השונים, ואולי בכך נבין את סיבת ההתאמה או האי-התאמה ביניהם:

יסוד האש - בעלי אנרגיה ומרץ רב: טלה (ניסן), אריה (אב), קשת (כסליו).
יסוד העפר - מעשיים, שיכליים וקריים: שור (אייר), בתולה (אלול), גדי (טבת).
יסוד הרוח - אינטלגנטיים וחזקים בדיבור: תאומים (סיוון), מאזניים (תשרי), דלי (שבט).
יסוד המים - רגשיים ורגישים ביותר: סרטן (תמוז), עקרב (חשוון), דגים (אדר).

אש ועפר	לא יצליחו, לפי שאש לוחכת העפר ואינו טוב. ורס"ג כתב שהם שונאים זה לזה
אש ואש	הם חומסים ממון אחרים ואוכלים, ולא יעמוד איש בפניהם, אבל לבסוף לא יעלה בידם כלום. ורס"ג כתב שהם אוהבים זה לזה
אש ומים	או ימות האיש או תמות האשה בכל ענין. ורס"ג כתב שהם שונאים זה לזה
אש ורוח	יצליחו בממון, לפי שהרוח יוליך את האש. ורס"ג כתב שהם אוהבים זה לזה
עפר ועפר	יצליחו בממון.
עפר ומים	יצליחו בממון, שביסוד המים טובעים את העפר, ויצליחו בממון. ורס"ג כתב שהם אוהבים זה לזה
עפר ורוח	לא יצליחו שניהם, לפי שהרוח נוצח את העפר ומפזרו לכל רוח. ורס"ג כתב שהם שונאים זה לזה
רוח ורוח	יצליחו, אבל קטטה תהיה ביניהם תמיד.
רוח ומים	שלום יהיה ביניהם, ויצליחו בכל עניין.
מים ומים	יצליחו שניהם לכל דבר שבעולם.

ולסיום הערה חשובה ביותר: אין לבטל הצעת שידוך בגלל אי התאמה בין המזלות הנ"ל, קל וחומר שאין לחשוב על חוסר התאמה לאחר הנישואין. אנו יכולים להיעזר בכך אך ורק במידה של התלבטות קשה בקשר להצעת שידוך, במקרה כזה נוכל להיעזר בהתאמות הנ"ל. כמו כן, במקרה של חוסר התאמה לאחר הנישואין, אפשר להיעזר בתכונות היסודות והמזלות כדי להבין את שורש הבעיה ולתקנה.

הרצאות וחוגי בית

המעוניינים בהרצאות מרתקות במקום מגוריהם מפי הרב מנשה בן פורת מרצה בכיר ליהדות וכותב העלון שבידכם מוזמנים להתקשר: 054-8486661

סגולות לגבי קריאת שמות

א. הנקרא בשם אברהם על שם אברהם אבינו, מסוגל שיהיה רודף חסד ומלא ברחמים, יקרב לבבות ישראל לאביהם שבשמיים, ותהיה אהבת ישראל תקועה בלבו. (מגיד מישרים פרשת שמות).

ב. הנקרא בשם יוסף על שם יוסף הצדיק, מסוגל שיהיה גיבור בעריות, יעמוד בניסיונות, ויזון ויכלכל אחרים. (זוהר משפטים דף קד.ב).

ג. הנקרא בשם יהודה מסוגל שיהיה חסיד. (נפש החיים פלאגי מערכת ח' אות סב). והנ"קרא על שם יהודה בן יעקב אבינו, מקבל את מידות התעוזה, הגבורה והמלכות, שהיו ליהודה.

ד. שמות שיש בהם האות ו' מסוגלים למידת הוותרנות ולשמחה, וזה סימן לחיים. (נפש החיים פלאגי מערכת ו' אותיות ב.ה).

ה. טוב לקרוא לבת בשם שיש בו האות ה', כגון: חנה, חיה וכדומה. ששמות אלו מסוגלים ליראת שמיים, אריכות ימים, ושתזכה לפני בטן, הריון תקין ולידה קלה. (שער הפסוקים לאר"י ז"ל סימן ל). וכן בן שיש בשמו אות ה' הוא מסוגל לפריה ורביה.

ו. מי שנולדו לו הרבה בנות, ורוצה לזכות לבן זכר, יקרא לבתו האחרונה בשם "בת שבע", ויזכה לבן זכר. (הגר"ע יוסף שליט"א, שבשם "בת שבע" ישנה משעות של שביעה).

ז. הקורא שני שמות לילדיו, סגולה לקיום ילדיו ולאריכות ימים. (פלא יועץ, שם טוב).

שמות למעוכבי בנים

א. מי ששהה עם אשתו עשר שנים ולא ילדה לו, ישנה את שמה לשמות המסור' גלים להריון, כגון: אפרת, סגולה, סיגלית וכדומה, ויועיל לו בעזרת השם. (ש"ת אדמת קודש ח"א, אבה"ז, סימן מג).

ב. זוג שלא זכו שנים רבות לפני בטן, ונולדה להם בת, טוב שיקראו את שמה בשם שיש לו משמעות של פריה ורביה, כגון: אפרת, סגולה, סיגלית. ואם נולד להם בן, לא יקראו שמו על שם מי שהיה מעוכב בבנים, כגון: יהושע בן נון, אלא יקראו על שם מי שהיה מרובה בבנים, כגון: יעקב אבינו. (כתר שם טוב ח"ב עמ' מח, סג).

מתוך הספר "ויקרא שמו בישראל", להרה"ג אברהם לוי שליט"א, פרק יב. להשגת הספר: 08-9740184

חדש! "אור עליון"
להיט של ספר

מאמרי יהדות • הוכחות ליהדות וארכיאולוגיה • סיפורים • אסטרוולוגיה ע"פ היהדות והקבלה • סגולות • גורלות אחיותופל לפתרון שאלות בחיים.

תגובות נלהבות מקוראי הספר:

ספר מצויין. נהניתי מאד. האסטרוולוגיה מאד מדוייקת. (הרב אבנר קוואס).
 ספר מרתק, קראתי בו עד 2 בלילה בנשימה עצורה. (בחורה חילונית).
 הספר חזיק אותי באמונה ונתן לי כיוונים חדשים בעבודת ה'. (אברך כולל).
 זה ספר אמיתי, כך עושים ספר, אבקש לשלוח לי עוד 2 ספרים (בחור חילוני).

להשגת הספר צלצלו 054-8486662

(לקונים מעל 10 ספרים תינתן הנחה משמעותית).

פדיון נפש ע"פ הקבלה לזכות בשנה טובה

רבותינו המקובלים, ובראשם המקובל האלוקי הרב יצחק כדורי זצ"ל, נהגו לערוך "פדיון נפש" עבור עצמם בכל שנה בערב ראש השנה ובערב יום כיפור. וכתב בהגהות ספר "שער הכוונות": "העושה פדיון זה בערב ראש השנה ובערב יום כיפור - בוודאי משלים שנתו".

מבצע לזיכוי הרבים לעשרים הראשונים בלבד! כל התורם 160 ש"ח, נערוך עבורו "פדיון נפש" ע"פ הקבלה עם כוונות הרש"ש זצ"ל על ידי רב מקובל בערב ראש השנה ובערב יום הכיפורים.

המקובל האלקי הרב בניהו שמואלי שליט"א, ראש ישיבת המקובלים "נהר שלום" כותב בהמלצתו לעמותת "אור עליון": "מצוה גדולה מאוד לעזור להם, וזכות הזאת תעמוד לכם בכל העניינים וחיים טובים, אמן".

צלצלו 054-8486662